

„Când L-au văzut deci arhierii și slujitorii, au strigat, zicând: Răstignește-L! Răstignește-L! Zis-a lor Pilat: Luați-L voi și răstigniți-L, căci eu nu-l găsesc nici o vină. Iudeii i-au răspuns: Noi avem Lege, și după Legea noastră El trebuie să moară, că S-a făcut pe Sine Fiul al lui Dumnezeu. Deci, când a auzit Pilat acest cuvânt, mai mult s-a temut. Și a intrat iarăși în pretoriu și l-a zis lui Iisus: De unde ești Tu? Iar Iisus nu i-a dat nici un răspuns. Deci Pilat l-a zis: Mie nu-mi vorbești? Nu știi că am putere să Te eliberez și putere am să Te răstignesc? Iisus a răspuns: N-ai avea nici o putere asupra Mea dacă nu ți-ar fi fost dat ție de sus. De aceea cel ce M-a predat ție mai mare păcat are. Pentru aceasta, Pilat căuta să-L elibereze; iar iudeii strigau zicând: Dacă Îl eliberezi pe Acesta, nu ești prieten al cezarului. Oricine se face pe sine împărat este împotriva cezarului. Deci Pilat, auzind cuvintele acestea, L-a dus afară pe Iisus și a șezut pe scaunul de judecată, în locul numit pardosit cu pietre, iar evreiește Gabbata. Și era Vinerea Paștilor, cam la al șaselea ceas, și a zis Pilat iudeilor: Iată împăratul vostru. Deci au strigat aceia: Ia-L! Ia-L! Răstignește-L! Pilat le-a zis: Să răstignesc pe împăratul vostru? Arhierii au răspuns: Nu avem împărat decât pe cezarul. Atunci L-a predat lor, ca să fie răstignit. Și ei au luat pe Iisus și L-au dus ca să fie răstignit. Și ducându-și crucea, a ieșit la locul ce se cheamă al Căpățânii, care evreiește se zice Golgota, Unde l-au răstignit; și împreună cu El pe alți doi, de o parte și de alta, iar în mijloc pe Iisus. Iar Pilat a scris și titlu și l-a pus deasupra crucii. Și era scris: Iisus Nazarineanul, împăratul iudeilor! Deci mulți dintre iudei au citit acest titlu, căci locul unde a fost răstignit Iisus era aproape de cetate. Și era scris evreiește, latinește și grecește. Și stăteau lângă crucea lui Iisus mama Lui și sora mamei Lui, Maria lui Cleopa, și Maria Magdalena. Deci Iisus, văzând pe mama Sa și pe ucenicul pe care îl iubea stând alături, a zis mamei Sale: Femeie, iată fiul tău! Apoi a zis ucenicului: Iată mama ta! Și din ceasul acela ucenicul a luat-o la sine. După aceea, știind Iisus că toate s-au săvârșit acum, ca să se împlinească Scriptura, a zis: Mi-e sete. Deci iudeii, fiindcă era vineri, ca să nu rămână trupurile sâmbăta pe cruce, căci era mare ziua sâmbetei aceleia, au rugat pe Pilat să le zdrobească fluierile picioarelor și să-i ridice. Deci au venit ostașii și au zdrobit fluierile celui dintâi și ale celui alt care era răstignit împreună cu el. Dar venind la Iisus, dacă au văzut că deja murise, nu l-au zdrobit fluierile, ci unul dintre ostași cu sulița a împuns coasta Lui și îndată a ieșit sânge și apă. Și cel ce a văzut a mărturisit și mărturia lui este adevărată; și acela știe că spune adevărul, ca și voi să credeți” (Ioan XIX, 6-20, 25-28, 31-35)

În această zi, de mijloc de septembrie, sărbătorim de fapt amintirea a două evenimente deosebite din istoria lemnului Sfintei Cruci, și anume: Aflarea Crucii pe care a fost răstignit Mântuitorul și înălțarea ei solemnă în văzul poporului de către episcopul Macarie al Ierusalimului, în ziua de 14 septembrie 335; iar al doilea moment este reprezentat aducerea sau întoarcerea Sfintei Cruci de la perșii păgâni, în timpul împăratului bizantin Heraclie, care a depus-o cu multă cinste în biserica Sfântului Mormânt din Ierusalim, după ce patriarhul Zaharia a înălțat-o în văzul credincioșilor la 14 septembrie 630. Distrugerea completă a Ierusalimului în anul 70 de către generalul Vespasian a marcat începutul unei noi ere în istoria poporului ales, o perioadă îndelungată în care diaspora este cuvântul ce o definește cel mai bine. Îndată după răstignire evreii au ascuns și îngropat Crucea Domnului, precum și piroanele Lui, mascând și mormântul. Acestea au rămas îngropate până în anul 327, în zilele împăratului Constantin (306-337). Ajuns împărat, mama sa Elena pornește o expediție în Țara Sfântă ca să găsească Sfânta Cruce. Ea

a fost întâmpinată de episcopul Macarie al Ierusalimului. Acesta a făcut rugăciuni către Dumnezeu, ca să i se descopere locul unde a fost răstignit Mântuitorul, pe Golgota, iar în urma rugăciunilor s-a descoperit locul. Conform celor relatate de istoricii bisericești, Eusebiu de Cezareea îndeosebi, pe locul unde a fost îngropată Crucea Domnului și crucile celor doi tâlhari între care a fost răstignit Hristos Mântuitorul, împăratul Adrian (117-138) a dat dispoziția construirii unui templu păgân, pe care împărăteasa Elena l-a dăruit și în urma săpăturilor arheologice, s-au găsit trei cruci: una a Domnului și două a celor doi tâlhari. Au găsit și piroanele cu care Mântuitorul a fost pironit pe Cruce. Cu siguranță un sentiment de mare bucurie a avut Sfânta Elena când a găsit Sfânta Cruce, unde pe loc s-a și produs o minune ce a deosebit Crucea Mântuitorului de cele 2 ale tâlharilor.

Se povestește că murise de curând în Ierusalim o fată de neam mare și episcopul Macarie a atins Sfânta Cruce de ea, iar fata a înviat de îndată și umbla sănătoasă, mulțumind lui Dumnezeu cu glas mare și propovăduind puterea Sfintei Cruci. Dacă s-a răspândit vestea că s-a aflat Sfânta Cruce, s-au strâns pelerini din toate părțile ca s-o vadă. În urma acestor evenimente Sfânta Cruce a fost înălțată în văzul tuturor, în biserica Sfântului Mormânt în ziua de 14 septembrie 335, unde a și rămas încă aproape două secole. Cel de al doilea eveniment a avut loc în timpul împăratului Heraclie (610-641). Perșii, dușmanii din acel moment al bizantinilor, au reușit în anul 614 cucerirea Ierusalimului aflat sub stăpânire bizantină și au luat Sfânta Cruce drept trofeu, ducându-o în capitala lor, Ctesifon. Revoluția de palat a perșilor a fost momentul potrivit de care a profitat împăratul Bizanțului, Heraclie, spre a recupera Sfânta Cruce în anul 628, fiind dusă înapoi în Ierusalim doi ani mai târziu, unde va fi înălțată de patriarhul Zaharia. Privind de această dată cu alți ochi, ne putem întreba, de ce a fost aleasă crucea drept mijloc de tortură și în cele din urmă omorâre a Mântuitorului Hristos? Sfânta Scriptură a Vechiului Testament ne arată clar că spânzurarea pe lemn era socotită drept o moarte mai mult decât rușinoasă, „blestemată”, iar stăpânirea romană o privea ca fiind un mod de executare „rezervată” sclavilor și tâlharilor. Monahul Nicolae Delarohia descria răstignirea Mântuitorului într-un mod mai puțin obișnuit dar profund real. „Omul, ființa înduhovnicită, bipedul, singura creatură care pășește mereu vertical, e pedepsit de această însușire a sa chiar: e pedepsit fiind expus ocării, batjocurii, înjosirii; el, ființa cu simțul rușinii, pudoarei și demnității, e despuiat întreg, e defăimat și luat în răs tocmai prin ceea ce îl definește și îl deosebește de celelalte animale și îl separă, îl înobilează. E ținut pe un nenorocit și împruțat de lemn și lăsat să moară prin și din însăși verticalitatea sa: organele intră în ptoză (deplasarea în jos a unui organ, ca urmare a relaxării mijloacelor sale de susținere), setea devine chin atotstăpânitor, e expus gol privirilor reci, indiferente sau batjocoritoare ale semenilor. Omul răstignit e distrus de ceea ce i-a fost podoaba și unicitatea. Caracteristicile acestea ale ființei sunt întoarse împotriva lui. Ești vertical? Vertical vei muri, din pricina însăși a verticalității tale. Ești doar fixat, imobilizat. Batjocura nu stă atât în goliciune și imobilitate, cât în parodiarea celor două axe – orizontală și verticală – care descriu starea de trăsătură de unire a coordonatelor universului, prefăcând-o în caricatură de figură centrală a durerii și derâderii”. Creștinismul fără Sfânta Cruce ar fi unul cu siguranță lipsit de unul din simbolurile sale definitorii. Într-adevăr Sfânta Cruce a fost instrument de tortură, dar în același timp a fost altarul de jertfă a veșnicului Arhiereu, Hristos Domnul. Fără cruce și răstignire, tot monahul Nicolae Steinhardt spunea, „Hristos ar fi fost un mare și nobil propovăduitor”. În mod surprinzător poate, vina răstignirii stăruie în conștiința noastră pentru că are un caracter universal și prin păcatul strămoșesc, și prin cele personale.

Înălțarea Sfintei Cruci și astăzi, în această zi de sărbătoare ne pune în față o dilemă. În ce

Sarbatoare: Inaltarea Sintei Cruci

Scris de Alexandru Lucian

Marți, 13 Septembrie 2011 19:45 - Ultima actualizare Marți, 13 Septembrie 2011 19:50

măsură îl răstignim și noi pe Hristos, Mântuitorul nostru? Iar aceasta, prin faptele noastre, o aduce în actualitatea vieții noastre lăuntrice. Prin faptul că o purtăm la gât, prin însemnarea cu ea în timpul rugăciunii și nu numai, ea este o prezență zilnică în viața noastră dar în același timp o mărturisire a credinței în Mântuitorul Hristos, în utilitatea jertfei Sale și nu în cele din urmă în Învierea Sa cea de viață dătătoare.

Pentru SighetOnline, Alexandru Lucian, student la Facultatea de Teologie din Iasi